

султанската конница, вспомни си за расправката съ Карнобадският меджлисъ и за много още други кавги за чужди жени. Той се подмлади, бѣше здравъ и веселъ, и сивиятъ жребець само и рипаше, сѣкашъ че ли се страхуваше да не би старостта и ракията пакъ да му отнематъ Мансура, или искаше да се поперѣ предъ младиятъ деликанлия, който вървеше отъ другата страна, възсѣдналъ на черенъ конъ. Младиятъ деликанлия е безъ мустаки и безъ брада, лицето му гладко както у дѣвоичката; нѣколко златни кѣдри излѣвли изъ—подъ феса и чалмата и се развѣватъ по рамената; облѣченъ е съ аленъ кадиѳянъ, обшитъ съ сребро, чепкенъ, сѣщо съ такъвъ цвѣтъ потури, съ копринянъ блѣстящъ като сребро поясъ, въ пояса кинжалъ и пищови богата направа а на главата му чалма отъ бѣлъ тифтикъ съ златни рѣсници. Подъ него черниятъ конъ отлична арабска порода се гордѣе съ това че носи на себе си такъвъ деликанлия. Рѣдомъ съ него е Кушу-Оглу въ богата прѣмяна и съ зелена чалма; подъ него е дели-ормански червеникавъ конъ, черногривъ, съ черна опашка, съ черна на гърба рѣзка, високъ, кроткъ, прибранъ и силенъ. Кушчинята поздрави Мансура като учителъ, и Мансуръ, като поглѣдна деликанлията, отдаде поздравъ на другарина хайдутинъ, макаръ самъ и да бѣше киседжия. Всички наедно се ужтиха за Стралджанското еверо.

Агитъ по двама, по трима и даже по петима отиваха къмъ онѣзи страна въоръжени, прѣменени, съ соколи и съ хрѣтки. Срѣщаха ги тукъ—тамъ заптии. Никой не ги попита откъдъ, за кѣдъ и зашо тѣ пътуватъ, никой не поиска отъ тѣхъ паспортъ. Говоряха помежду си, че навѣрно Султанъ Герей иска да пригответи на мютесарифия ловъ за звѣрве и птици.

Карнобатската равнина сѣщо не спи. Отъ селата трѣгватъ млади и стари Българи, похватни, на бързи конѣ; тѣ сѣ облѣчени съ овчи кожуси, съ калпаки и съ сиви потури. Конѣтъ подъ тѣхъ сѣ по-голѣмата частъ желто-червеникави и сиви. Въ рѣцѣтъ имъ сопи, а подъ кожуситѣ пищови и ятагани: сѣщи кентаври, конницата